

Кінець серпня

Торшер на високій ніжці похилився над сміттєвими баками. З обважнілої від дощу бахроми зриваються краплі, розбиваються об залізні кришки смітників. Поштова скринька під номером дев'ять на партері чекає на повернення власниці після пробіжки. Жінка не витягне за звичкою рекламні листівки та декілька рахунків.

Чоловік не окликне її посеред спустошеного ранку, спустошеного двору і більше ніколи не впізнає. Він більше ніколи не насмілиться вдарити її. Доторкнутися до неї.

* * *

— Миш, знаєш, як буде? Я розповім тобі, як буде: я зароблю багато грошей, багато-багато грошей, стільки ми з тобою за все життя на двох ніколи не бачили. І зароблятиму так багато, що й не знатиму, на що ці гроші витратити. Я буду забувати піни від карток і готівку в таксі. Я куплю чорний «рендж ровер», а в таксі сідатиму тільки п'яний в дупель, так моя мамка каже — «п'яний в дупель», ну, це коли приблизно як сьогодні. Чорний блискучий «рендж ровер». Знаєш, Миш, який у нього двигун? Витисну з нього двісті двадцять п'ять кілометрів на годину, Миш. По трасі, по нічних вулицях.

Тимченко витер рот рукавом.

Вони сиділи на підлозі майже безлюдного залу метро «Поштова площа», годинник над пероном показував

за п'ятнадцять першу. Зупинився потяг, ніхто не вийшов. Миша значно менше випила, від того їй було сумніше та холодніше — в один із останніх теплих вечорів серпня вона одягнула лляну сукню. Миша обхопила себе за голі плечі, підсліпувато примружилася. Вказала на годинник і сказала:

— Польською це називається: *kwadrans do*.

— Хуядранс, — відгукнувся Тимченко та спритно сховав пляшку в паперовому пакеті за спину, почувши кроки поліціанта. Він умів розрізняти їх у натовпі, не те що в тиші порожнього метрополітену. — Провалюй. Все одно куплю «рендж ровер». Я куплю всі твої паршиві книжки, всі твої паршиві альбоми, куплю тобі квитки до Барселони, найдорожчий номер у найдорожчому готелі. Я тебе куплю. Ти більше нікуди не дінешся. Я покатаю тебе на «рендж ровері», а ти будеш повискувати зі страху на сидінні поруч зі мною. Тільки не зараз. Зараз я хочу спати. Мені треба заробити багато-багато грошей.

І він позіхнув, поклав голову Миші на плече. Уже час вибиратися звідси. «Коли він п'яний і мріє про гроші, то схожий на ображену дитину», — подумала Миша. А втім — Тимченко ще й є дитина, хоча любить удавати із себе досвідченішого попри їхню різницю у віці. Миша спочатку потурала цій грі ненавмисно, але ні, вона ніколи свідомо не обирала пасивну позицію. Просто між ними склалося саме так, і все, нічого не вдієш.

Загалом їм здавалося, що вони трималися гідно, як дорослі. На вихідних нудьгували під німе кіно Мурнау й передивлялися «Вітер дужчає» Міядзакі, їздили на фунікулері, де у вагончику знайшли старий жетон. Гуляли Подолом. Вимазали руки та білі кухонні рушники в'їдливим, майже чорним соком, коли виймали з пізньої вишні кісточки. Тимченкові кортіло приготувати пиріг, а решту ягід заморозити на зиму.

* * *

В останній понеділок серпня о п'ятій ранку вони стояли на автовокзалі «Видубичі». Водій кури в кулак. Виявилося, що вони обоє не вміють розлучатися. Тимченко сказав, дивлячись убік:

— Все ж таки чому тебе там не зустрінуть?

— Ми навіть не знайомі. Я зможу в них переночувати, цього досить.

— І ще орендодавець стрьомний. Він як взагалі? Щось написав? Ні?

Розмови тут були недоречні, Миша мовчала. Тимченко несхвально хитнув головою, у вусі гойднулася довга сережка з трикутником на кінці ланцюжка. Після безсонної ночі, з похмілля Миша відчувала суміш жалю, збудження, втоми і ткнулася носом у його шию. Товста синя жилка билася під шкірою. Миша хотіла ухопити губами срібний трикутник, але Тимченко відсахнувся.

— Знову, ти знову боїшся, — Миша роздратовано озирнулася на водія, він відвів погляд.

— У тебе ніс холодний. Взагалі сьогодні холодно. Не ображайся.

Утративши ніжність до нього через цей його інфантильний страх перед чужими поглядами та «а шо люди скажуть?», Миша смикнула плечем: не знаю. Тимченко загуглив прогноз.

— Там теж похолодало, до того ж буде сильний вітер, — сказав він. — Навіть злива, чуєш?

Миша зрозуміла, що не взяла ані парасольку, ані дощовик. І насилу стрималася, щоб не звинуватити Тимченка у забутих речах — всі ці дні він намагався допомагати, бути поруч, навіть у пабі завчасно взяв відгул. Звісно, вони переважно кохались, і останньої миті Миша кидала до валізи ксерокопії потрібних архівних матеріалів, одяг і таке

інше. Нічого, треба сказати мамі, мама надішле посилкою разом із тими важкими книгами.

— Блін, справді холодно, — Тимченко похмуро поправив їй комір. — Ось так. Інша річ.

Автобус не їхав. Проводжання почало набридати, відгуквалося пульсацією в голові. Тимченко відчужено розпитував, чи потрібно звітувати у фонді про всі-всі витрати, чи можна якусь частину використати, ну, розумієш, на свій розсуд. Розповідав, що бачив на OLX бордові мартінси, але на розмір менші, а на завтра у них запланований корпоратив, непогано можна заробити. Ці його історії мали довести, що від'їзд Миші нічого не значить і не змінює: він тут і без Миші нормально існуватиме, і хмари не впадуть на сім пагорбів.

Усе буде спокійно. Миша слухала, пригадуючи, чи взяла всі документи, підбираючи слова для діалогу на митниці. Паспортний контроль змушував хвилюватися безглуздо та завчасно, як у черзі до кабінету гінеколога. Що довше Тимченко говорив, то більше псувався у Миші настрої. Врешті вони віддалилися одне від одного раніше, ніж почули оголошення про відправлення. Раптом всі заквапилися до автобуса, і вони знову запанікували, Тимченко схопив її за лікоть, але водій крикнув, що затримка ще десять хвилин, не запізнюватися, шановні, ніхто чекати не буде, десять хвилин.

— Десять хвилин, — зітхнула Миша.

— Тільки не треба, — сказав Тимченко.

— Що?

— Їдеш *туди*, — Тимченко уникав назви, він хотів, щоб міста не існувало на мапі, на землі, у розкладі автобусів. — Ти вже *там*, хіба я не помічаю?

Ця придушена, глибоко схована злість вирвалася з нього саме тоді, коли не мала сенсу: на автовокзалі. Два місяці тому Миші довелося отримати новий біометричний паспорт, і сканер не бачив відбитки. Тимченко із силою

притискав її палець — весь у чорнилах від синьої ручки — і голосно сміявся. Він нібито не вірив, що це робиться заради майбутнього розриву.

— Хочеш, — сказала Миша, хоч і усвідомлювала, що ніколи на це б насправді не наважилася, — ну хочеш, я залишусь?

Потім Миша не раз згадувала цю мить: вона не хотіла поспішати до дверей автобуса, але варто було лише трохи загаятися — і натовп одразу відтіснив їх одне від одного. Миша підстрибувала, намагаючись щось розгледіти поверх голів, і побачила пляму спини Тимченка: він ішов, відтягуючи кулаками кишені шкіряної куртки.

Сонні пасажири заповнювали салон. Як і всі, Миша теж вчергове перевірила речі: окуляри, кредитна картка. Забилася на своє місце біля вікна. «Чому він так вчинив зі мною, чому просто так пішов?» — думала, обережно заколисуючи нову, незнану раніше образу та біль від'їзду. Зі щілини між склом і рамою тонко засвистів вітер.

Сусід захропів, Миша надягнула навушники, але музику не вмикала, написала мамі: «їду», — і перевіряла месенджер, поки остання смужка зв'язку не зникла. Дорога бігла, і нічого не відбувалось, окрім черги дерев, уражених білою омелою. Миша відмотала листування з Тимченком до самого початку, майже на два роки назад — грудень 2017, та переслуховувала його перше голосове повідомлення, ці слова: «Ти мене, напевно, заблокуєш, але ти була єдиною світлою плямою серед того гімна. Я сумуватиму за тим, як ти протираєш окуляри, коли заходиш з морозу».

Тум

Voice message

Привіт, Лате-на-Соєвому-Молоці. Я — та проблемна людина з кафе, де ти зазвичай сидиш, і... все ж таки мене вигнали сьогодні вдень. Я зламав їм касовий апарат, облив окропом

якусь лису бошку, і мені навіть останню зарплатню не виплатили. Не знаю, як ти ставишся до корупції, але, ну, на мою думку, всі ці проблеми починаються від самої верхівки влади. Типу ми маємо відстоювати свої права, поки вони спокійненько паразитують у бізнес-центрах і приватизують місто. І ще й якось мусимо за щось їсти. Таке. Не думаю, що ти всерйоз залишила мені номер, я й не думав тобі телефонувати, я й не телефоную, це не рахується, тому що це тупо голосове повідомлення, загалом я нервуюся і щось не те кажу. Я більше не зустріну тебе просто так щовівторка і щочетверга, так? Але післязавтра вівторок. Якщо ти вільна післязавтра ввечері, я запрошую тебе відсвяткувати моє всрате звільнення. Ти мене, напевно, заблокуєш, але ти була єдиною світлою плямою серед того гімна. Я сумуватиму за тим, як ти протираєш окуляри, коли заходиш з морозу, Лате-на-Соевому-Молоці, мені це дуже подобалося.

16:41

6 December 2017

Того листопада Тимченкові виповнилося дев'ятнадцять, він мав роботу в кав'ярні близько архіву, де Миша тоді працювала з документами. Це був один зі звичайних закладів не дуже дорогої і великої, а тому до всього байдужої мережі: стандартні високі стільці біля вікна, маленькі ліхтарики та непотрібні книжки в оформленні інтер'єру, протерті крісла з дерев'яними підлокітниками. Миша зазирнула туди, коли вийшла після роботи на осінню вуличку, втомлена від недосипання, обсягу нової інформації, страхів, відповідальності. Проект лише починався. Вечори насувалися холодні, хотілося кави. Вона завжди губилась перед будь-яким вибором, тому довго перечитувала всі позиції меню над барною стійкою. Їй здалося, що вона грає в чуже життя — навіть під час навчання в універі ніколи не бігала на перервах на каву разом з однокурсниками: вони

сміялися, курили, переговорювалися, а Миша лишалася в аудиторії і скролила стрічку або гортала сторінки книжки, сховавши обличчя за обкладинкою. І тоді вона знову зволікала із замовленням. Знуджений бариста зітхнув і залипнув у телефон. Миша вже було хотіла піти, але раптом офіціант у кінці напівпорожньої зали щось виронив і голосно вилаявся.

— Що там знову? — прокричав бариста та попросив Мишу: — Зачекайте, будь ласка.

Вона кивнула та вперше відчула, що весь цей час була видимою, і вже не змогла піти просто так. Подивилася на своє відображення в скляній вітрині з еклерами: цій людині довіряють працювати з важливими документами. Така людина може собі дозволити каву.

— Цей гандон не заплатив. Утік до туалету, я й не помітив, як пішов. Зжер свою шарлотку та сендвічі з лососем. Філадельфію свою. Гандон.

— Ти мусиш заплатити за нього. Куди ти дивився? Це вже вкотре? Ти знову муситимеш заплатити, розумієш?

Хлопець перейшов на швидкий відчайдушний шепіт, бариста крикнув: «Добре-добре, без подробиць, я роблю це востаннє і прикриваю тебе теж востаннє», — та повернувся за стійку. З колонки приглушено грала якась попса. Бариста сказав:

— Можу порадити наші спеціальні пропозиції сезону. У вас із собою студентський квиток? Для студентів знижка.

Уже минуло півтора року відтоді, як Миша закінчила соціологічний факультет, на «відмінно» захистила магістерку. Вона помотала головою, відчула себе безнадійно старою та запитала:

— У вас є щось веганське?

— Звісно, можемо зробити на соєвому молоці, на мигдалевому молоці...